

Državne poslance pa bomo prosili, da nas podkrepijo v državnem zboru.

Slovenščine nezmožnih uradnikov ne moremo rabiti na Slovenskem Štajerskem. V Ključah prelita kri potrjuje to tako strašno, da večjega dokaza nobeno pero ne zapiše, noben jezik ne izreče.

Dajte nam slovenščine zmožnih uradnikov. In če jih nimate, tako storite pri c. k. namestniki, česar je treba, da se dobijo. Saj k tistim denarjem (adjutum), katerega c. k. namestnik iz državne blagajnice prejema, da podpira juriste vstopivše v politično službo, doplačujemo tudi slovenski davkeplačilci.

Slovenske rojake, kmete v Brežiškem okraji pa naj naši čitatelji blagovolijo podučiti, da ni prav, kar počenjajo. Gosposkam ustavljati se, postopati nepostavno, to nikakor ni prav. Pošljejo naj deputacijo, n. pr. k okrajnemu glavarju, namestniku s prošnjo, naj jim letos vinograde in trsje do bratve na miru pustijo in če bi to ne pomagalo, naj sestavijo pritožbo do grofa Falkenhayna, ministra za poljedelstvo. S silo pa zoper žandarje in sedaj 200 tam nastavljenih vojakov, ne morejo ničesar opraviti, marveč bi le še večjim nesrečam povod dajali.

Sprejem cesarja na slovensko-nemškeje meji.

Iz Ljutomera dobili smo in iz Radgone dopisov, ki poročajo, kako so Slovenci cesarja pozdravljali v Radgoni. Veselo je brati, kako so se Slovenci banderaši, Veržejski streli obnašali. Želeč pa v Slov. Gospodarji mogoče natančno popisati vse, kar se je v nazočnosti cesarja godilo pri nas, prosimo podrobnejih poročil še iz Ptujca, Slatine, Šmarije, št. Jurija, Celja, Laškega, Zidanega mosta in Terbovelj.

Danes objavimo na tem mestu, kako so št. Iljčani v Slov. goricah cesarja počastili.

Šentilj pri Spielfeldu. Naša fara je prva ob južnej železnici na nemški meji. Zanimalo bo toraj ves slovenski svet, kako da smo 9. dan julija našega presvitlega cesarja sprejeli mi, ki smo tako rekoč slovenski graničarji ob nemškeje meji. Velika nevarnost je pretila našim predstaršem nekdanj od južno-izhodne strani po divjih Turkih, enaka, dasiravno v drugem pomenu, nam preti zdaj od severno-zahodne strani. Turčini namreč bi nam radi bili vzeli sv. katoško vero, Nemci-liberalci pa našo narodnost in ž njo še po vrhu sv. vero. Dovolj dokazov imamo iz vsakdanje skušnje, da so naši nemčurji skorej brez izjeme tudi slabi, le samo po imenu kristjanje. Čestital bi vsakemu Slovincu, ki se uči nemščine, da bi ž njo si tudi prilastil dobrih lastnosti poštenega Nemca. Pa navadno je narobe: Slovenec z nemščino srka tudi v sé versko vmemarnost. Kdor pošten Slovenec

hoče biti, vere svete nikdar ne sme zatajiti. In kakor verni Slovenci smo pozdravili Šentiljčani svojega premilostnega vladarja. Sklenili smo s prva, da bomo se postavili na veliki cesti pri cerkvi, ktera je tik železnice pred predorom ali tunelom. To je bila tudi pametna misel, kakor je izid potrdil. Pa sebičnost ima prò tudi svoje pote in tako je prišlo, da nam je bil za cesarjev pozdrav odločen prostor pred tukajšnjim malim kolodvorčekom, ki je za predorom, skorej četrt ure od cerkve proti Mariboru oddaljen.

Že dalj časa so naše deklina delale vence, posebno pa še zadnjo nedeljo po popoldnašnji službi božji pozno v noč in še celi pondeljek je bilo ogromno dela. Kolodvor je bil z večimi in manjšimi maji — bilo jih je čez sto — v resnici lepo okrašen. Na vsakem maji je bila ena ali več banderic. Pred kolodvorom je visela več metrov dolga belo-zelena zastava. Vsi maji so bili z lepimi venci zvezani in večji zmed njih tudi s krasnimi venci okinčani. Na sredini je bil napis: „Franc Jožefa naj nam Bog živi“. Ravno tako pa smo tudi farno cerkev ozaljšali. Na severni strani cerkve počenši do velike steze je bilo postavljenih čez 70 majev, okinčanih z zastavami, s šopki, in z zelenimi venci. Most nad železnico med cerkvijo in farovžem je bil popolnoma podoben slavoloku, s smerečjem vse lepo preprežen, z venci zakrit in ker nam je bila po okrajnem glavarju slovenska trobojnica prepovedana, smo postavili nad most prekrasen lipov venec okrašen s traki in najlepšimi cvetličnimi šopki. Po vsej pravici bi se zamoglo reči gledé kinča pri cerkvi in kolodvoru: „Tukaj slava vence vije“. Tudi vse hiše ob železnici so bile z banderami, in z venci lepo okrašene, naj lepše pa šolsko poslopje in nekoliko više ležeča hiša pridnega narodnjaka g. A. Thalerja.

Že pred četrtu uro popoldne se je začelo ljudstvo na kolodvoru in pri cerkvi zbirati. Ob 1/5. uri smo bili že vsi na kolodvoru zbrani. Ljudstva je bilo gotovo nad 2000: dosluženi vojaki, — med njimi več dekoriranih — s svojo bandero, šolarji in šolarce, katerih je bilo 70 belo oblečenih in ovenčanih. Vsi šolarji in šolarce so imeli čez ramo zeleni venec in v rokah cveteče šopke. Tako smo bili pripravljeni, ko nam ob 1/6. uri lepo vbrano zvonjenje in možnarjev pok naznanja, da se cesarjev vlak približuje. Ko svitli cesar cerkev zagledajo, iz ktere visokih lin in strehe je 5 velikanskih zastav Nj. Veličanstvo pozdravljajo, zapustijo svoj vagon, ter zunaj vagona stojé na najnižji stopnici si na vse strani ogledujejo, kaj da so vse mladih Slovenk pridne roke priredile mogočnemu vladarju v čast. Hlapon s prikopljenimi vagoni komaj da se naprej giblje. Cesar in Njihovo visoko spremstvo, ki je po večem

zunaj vagonov stalo, se ogledujejo, pa žive duše ni videti bilo, le pri železniškem čuvaji zraven mosta stoji nekaj starih mater, ki na oddaljeni kolodvor niso mogle iti. Pred predorom se podajo svitli cesar nazaj v vagon. Ko pa se vlak iz predora prišedši približuje železniški postaji, oglasi se godba, ki je cesarsko himno svirala, zadonijo burni živio-klici vlaku nasproti in premili vladar pred oknom svojega vagona stoji z odkrito glavo smehljaje se genljivo odzdravljajo zvestim slovenskim podanikom svojim. Vlak se jako počasoma giblje naprej, baudere vihrajo, šolarji in šolarce Njih Veličanstvo pozdravljajo s svojimi šopki, moški se odkrijejo in ženske z belimi robei krilijo vladarju nasproti; marsiktera solza zaleskeče v očeh pridnih slovenskih mater. Vse je živo in vendar tako mirno, red izgleden. Trenutek nepopisljiv. Med mogočnimi živio-klici ni bilo slišati nobene godbe več. Dobro sem pazil, pa da bi le en sam „hoch“-klic slišal! Nič takega! Žalostni smo gledali za cesarjevim vlakom, pa že ga ni bilo več. V veliki naglici je drdral proti ponemčenemu Mariboru. Tako smo pozdravili Slovenci na nemški meji premilega cesarja.

Nerad še omenim, da je bilo mnogo takih, katerim je bilo „pregmanj“, da bi v domači fari počakali presvitlega cesarja in mu tukaj naznanili svojo udanost in hvaležnost, ter so raje šli v nemški Stras in Spielfeld Nemcem na pot. Od pet občinskih predstojnikov v fari je bil edini g. Ignacij Repnik navzočen pri proslavljanju dobrotljivega cesarja.

Vam pa poštene slovenske deklina, ki ste imele toliko truda z napravljanjem šopkov, vencov, zastav in zastavic, ki ste s svojim neumornim delom največ pripomogle, da je bilo vse tako okusno okrašeno, da se mimo vozeči čudijo ter pravijo, da nobena manjših postaj ni kazala te krasote, kakor „Egidi-Tunnel“. Vam bodi tukaj pred vsem slovenskim svetom izrečena iskrena hvala in zahvala.

Srečno ljudstvo, ki ima takega vladarja kot mi Avstrijanci. — Blažen pa tudi vladar, ki ima tako zveste podložne. Ljubezen ljudstva je vladarjev naj večja sreča. Kakor uganko še pristavim nerazumljivo vedenje žandarjev, ktera sta se nad bavarskimi modro-belimi zastavami spodtikala. Mislila sta menda, da so preveč slovenskim trobojnicam podobne. Le malo je manjkalo, da nam niso bile konfiscirane.

Slovenec.

Gospodarske stvari.

O poštnih hranilnicah.

1. Poštne hranilnice so namenili v Avstriji osnovati že leta 1871, toda prizadevanje dotičnih osebnostij v tem oziru je splavalo po vodi.

Predlanskim so se tote zadeve znovič lotili in svoj namen dosegli. Postavo o prireditvi poštnih hranilnic so svitli cesar podpisali dne 28. majnika 1882. Sedaj je hranilnica skoro pri vseh poštah, kar jih je po deželah, zastopanih v državnem zboru.

2. Poštni uradi — nabiralnice — imenovani — prejemajo vloge (t. j. denar, ki ga kdo v hranilnico vloži) ter jih povračujejo, kedarkoli to zahteva vložnik, (t. j. oseba, ki je denar vložila.)

3. Če si vložil vsaj 50 kr., dobil si knjižico, v katerej je poštni uradnik zapisal tvoje ime in priimek, poklic ali delo, s kojim se pečaš, zatem kraj, dan, mesec in leto rojstva, slednjič hišo in okolico, kjer prebivaš. Vrh tega moral si sam lastnoročno zapisati svoje ime in priimek, to pa dvakrat: v knjižico, ki se ti je izročila, in pa na poseben papir — „protipis“ imenovan, Nemei temu pravijo „Gegenschein“, — kateri ostane na pošti.

4. Na „protipisu“ zamore se tudi napisati „geslo“ *, t. j. vložnik si lahko izbere kakšno besedo, katere naj nikomur ne naznanja. Geslo se v knjižico ne zapisuje. Kedar hočeš denar zopet iz hranilnice vzeti, bode izročen le tistemu, kateri dotično geslo pové.

5. Koliko knjižic smeš imeti? Odgovor: Samo eno; sicer bi izgubil obresti ali po okoliščinah še glavnico ali kapital. Pač pa sme ena oseba vlagati tudi za druge. Tako bi n. pr. oče, kateri, postavim, ima četvero otrok, smel vlagati denar za sebe, za ženo in za vsako dete posebič, — smel bi imeti 6 knjižic, vendar na svoje ime samo eno knjižico.

Na podobni način bi gospodar zamogel vlagati za svoje podložnike, za družino.

6. Koliko smem vlagati? — Najmanje 5 kr., največ 1000 gld., vendar tako, da se znesek dá s 50 deliti, toraj: 50 kr., 1 fl. 50 kr., 2 fl., 2 fl. 50 kr. itd. — Tudi zneske od 5 kr. naprej vzprejema poštna hranilnica.

Otrok, recimo, ima 5 kr. S temi naj gre na pošto. Tam bo dobil tako zvano „poštno-hranilnično karto“, na katerej je vtiskana navadna 5-kr.-marka. Kedar dete zopet 5 kr. skupaj spravi, naj znovič ide na pošto; 5 kr. pusti tam, a mesto njih dobi 5-kr.-marko, katero naj pritisne na karto zraven prve marke. To ponavlja dotlje, dokler ni na karti mark v vrednosti 50 kr. Če se je ta številka dosegla, mora otrok dotično karto izročiti poštno-hranilničnemu uradniku, a ta mu v zameno da knjižico, kjer je 50 kr. zapisano kot vloga varčnega otroka.

Sedaj otrok naj znovič začne z drugo takšno karto, dokler se nabere zopet 50 kr. Toti znesek mu bodo potem v knjižico zapisali kot novo vlogo, imel bo 1 fl. kapitala v poštni hranilnici. Ako bi kdo prilepil pokvarjene mar-